

ἡθονικώτερον, μεταρρυθμιζόμενος καὶ αὐτός, καὶ συναλλοιούμενος κατὰ τὴν τῆς Διαλέκτου πρὸς τὸ κρείττον μεταλλοιουμένην Ποιότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Γενικὰ Παρατηρήματα εἰς πάντα τὰ Εἶδη τῶν
Πολιτικῶν Στίχων.

Καὶ περὶ μὲν τῆς χρήσεως τῶν Πολιτικῶν Στίχων τισαυτὰ τινὰ εὐλογα προτίθενται εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς Ποιητάς. Στίχοι δὲ Πολιτικοί, μερικωτέρως ὀριζόμενοι εἶναι, Κόμματα ἰσοσύλλαβι μετὰ τονικῆς Εὐρυθμίας ἀνὰ δύο ὁμοιοκαταληκτοῦντα. Ἡ δὲ Ἰσοσύλλαβία τῶν δὲν περιορίζεται κατὰ ἓνα καὶ μόνον ἀριθμὸν Συλλαβῶν, ἀλλὰ κατὰ μὲν τοὺς προτέρους Πολιτικούς Στιχοῦργους συνηθίζετο ἢ ἀπὸ ὀκτώ, ἢ ἀπὸ δώδεκα, ἢ ἀπὸ δεκαπέντε Συλλαβᾶς τὸ πολὺ· οἱ δὲ καθ' ἡμᾶς σχεδὸν ἀπὸ τὴν μίαν ἄρχονται, καὶ ἕως τῶν δεκαπέντε ἐκτείνονται· καὶ τισαυτὰ καὶ Εἶδη Πολιτικῶν Στίχων ἀποτελοῦνται· τὰ ὁποῖα ἐκ τῆς Ποσότητος τῶν Συλλαβῶν καὶ τὴν Προσηγορίαν λαμβάνοντα, ὀνομάζονται, τὸ μὲν, Δεκαπεντασύλλαβον, τὸ δὲ, Δεκατετρασύλλαβον, τὸ δὲ, Δεκατρισύλλαβον, καὶ καθεξῆς.

Ἡ τονικὴ Εὐρυθμία τῶν Πολιτικῶν ἀποτελεῖται, ὅταν οἱ τόνοι τῶν Λέξεων ἤθελε παρατηρηθῶσι νὰ συμπίπτωσιν εἰς ἐκεῖνα τὰ συλλαβικά Διαστήματα τῶν Στίχων, τὰ ὅποια εἰς ἕκαστον Εἶδος ἐδοκιμάσθησαν νὰ καθιστῶσι πάντοτε Ῥύμην ἀνεμπίπτουσαν, καὶ ἁρμονικὴν εἰς τὴν Προφορὰν, ὡς θέλει δοθῶσι Παραδείγματα εἰς ἕκαστου τὸν ἴδιον τόπον.

Διαιροῦνται πάντων τῶν Εἰδῶν οἱ Πολιτικοὶ Στίχοι εἰς δύο. Τὸ πρῶτον, εἰς Ὅμοιοκαταλήκτους, καὶ Ἀνομοιοκαταλήκτους.

Καὶ Ἀνομοιοκατάληκτοι μὲν εἶναι οἱ κατὰ τὸ ἔθος τῶν παλαιῶν Πολιτικῶν Στιχοῦργῶν συντιθέμενοι, οἵτινες ἔχουσι τὰς κεφαλαιώδεις παρατηρήσεις τῶν μόνον εἰς τὴν ποσότητα τῶν Συλλαβῶν, καὶ τὴν εὐρυθμίαν τῶν Τόνων, τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος πίπτει πάντοτε εἰς τὴν Παραλήγουσαν ἀνευ Ὅμοιοκαταλήξιας, ὡς εἰς τοὺς παρόντας Ἰωάννου τοῦ Τζέτζου.

»Κροῖτος ὁ Ἀλυάτεω, Λυδῶν ἦν Βασιλέων,
»Μητρόπολι, ἀνάκτορον τὰς Σάρδεις κεκτημένος.
»Τοῦ Παικτωλοῦ δὲ βέντος ἐκεῖσε πρὶν χρυσίον,
»Ὀμβροῖς ἐκ Τρωῶλου ὄρεος, τὸ ψῆγμα δεχομένη
»Πάντων πολυχρυστέρος γέγονε Βασιλέων κτ.

Οἱ δὲ ἔτι Ἀρχαιότεροι τοῦτο μόνον τὸ Εἶδος τῶν Πολιτικῶν ἐνίστατο λαμβάνοντες εἰς χρῆσιν, ἐσυνθίζον νὰ τὸ ποθίζωσι καὶ Τροχαικῶς· ὡς ὁ Αἰσχύλος εἰς τοὺς Πέρσας· οὕτως.

»Ὡ Βαθυζώνων Ἄνασσα, Περσίδων ὑπερτάτη,
»Μῆτερ ἢ Ἐέρξου γηραιά, χαῖρε Δαρείου γύναι· κτ.

Ὅμοιοκτάληκτοι δὲ πάλιν εἶναι οἱ Ὅμοιοφωνίαν τινὰ ποιῶντες ἀνὰ δύο κατὰ τὸ τέλος· τὴν ὁποίαν καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς τελευταίας τῶν Συλλαβῆς ἀκολουθοῦσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε τεθῆ καὶ ὁ ὕστατος τόνος τῶν, δηλαδὴ ἢ ἀπὸ τῆς Ἀηγούσης, ἢ ἀπὸ τῆς Προπαραηγούσης τοιουτωτρόπως.

Ἀπὸ τῆς Ἀηγούσης.

»Δεῦτε πάντες οἱ Λα—οἱ
»Ἄσατς ἐν τῇ Ζω—ῆ.

Ἀπὸ τῆς Παραηγούσης.

»Ὅσις ἄλλου Λάγκου—σκάπτει,
»Ἐαυτὸν ἀντ' ἄλλου—θάπτει.

Ἀπὸ τῆς Προπαραηγούσης.

»Τὴν Ὀρνὴν τὴν Χρυ—σώπτερον
Μὲ πόδον περι—σώπτερον